

Blaž Prapotnik

PEGAZ PREBIJA ZVOČNI ZID

Za naš čas, ki se ga v umetnosti prijemlje označena postmodernizem, velja domala popolna svoboda tako v pristopu kot v oblikah, le da je stvaritev konsistentna sama s sabo. Vse je torej odprto in nad vsem visi dvom.

Pesmi Blaža Prapotnika prav gotovo sodijo v ta okvir: so zunaj znanih poetik, težko primerljive z drugimi, hkrati pa se nam ponujajo kot svet zase, ki si krči svoj prostor na soncu prav tega našega zdaj in tu. Vsaj dve potezi se mi zdita še posebej značilni za to poezijo: relativizem v izpovedi in depoetizacija sleherne teme, stanja in položaja, pri katerih bi, sledeč svoji estetski vzgoji, pričakovali razvidnejšo poetičnost, lepoto samo po sebi. In vendar, ko Prapotnika sprejememo kot pesnika, torej kot ustvarjalca izvirnih stanj in razmerij, kmalu, že po nekaj prebranih pesmi, ugotovimo, da se ta depoetizacija preveša v novo poetičnost, in da se miselni in razpoloženjski relativizem zgošča v individualno filozofijo življenja. V tej poeziji je več samoironije kot ironije, iz vsega veje nekakšno izkustveno spoznanje, da je vse, od ljubezni do dela (kot možnosti življenja in njegove osmislitve), resnično relativno, odvisno pač od tega, kako kdo kaj doživlja, v kakšne soodnose z drugimi je ujet, in predvsem: kakšno težo in pomen daje vsemu temu.

Na prvi pogled bi lahko rekli, da gre za jezno poezijo ali za poezijo jeznega mladeniča, ki v lastni nezmožnosti, da bi v obstoječem svetu našel skladje sam s sabo in življenjem, vehementno zavrača in obsoja vse okrog sebe, ker pač ni urezano po njegovi meri, hkrati pa je prepričan, da je on sam mera in merilo vsem in vsemu. Ne, takšne protestniške drže (ali poze) v Prapotnikovi poeziji ni, nasprotno: sam se nima niti za božjega izgnanca niti za socialni izvržek v svetu, ki ga živi, ampak je le eden izmed mnogih, celo eden iz večine, in tako je tudi njegovo življenje, prav nič orfejsko, ampak povsem vsakdanje. In na tej ravni je temeljna, posredna in neposredna sporočilnost te poezije: življenje in pesnik (človek) se nam razkrivata v svojih povsem realnih koordinatah. Tako se prebije v ospredje, ali vsaj v njegovo bližino, nekakšna posredna emocija, branje teh pesmi nam namreč zbudi občutek, da je prav takšno, vsakdanje življenje naša edina danost in možnost, zato tudi določena tragičnost v samem dej-

Blaž Prapotnik

**PEGAZ
PREBIJA
ZVOČNI ZID**

poezija

Ravne na Koroškem 1992

I.

**BOSTE ZNALI RAZVOZLATI
ČRNO SKRINJICO,
KO BOM STRMOGLAVIL?**

CIP — Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

886.3-1

PRAPOTNIK, Blaž

Pegaz prebija zvočni zid : poezija / Blaž Prapotnik ;
[fotografija Barbara Jakše, Stane Jeršič]. — Ravne na Koroškem ;
ČZP Voranc, 1992

31407617

DOBROHOTNI NASVET

Uživajte puhlosti z veliko
kalcija,
da boste imeli toge lobanje.
In vakuum vam ne bo mogel
zmaličiti obraza!

DILEMA
(nesrečni sonet)

Izgubljen sredi neznanega oceana
se sprašuje nemirni duh:
sem res imel srečo,
da sem ostal na površini?

Je blagoslov ali prekletstvo,
da se nisem razbil v neurju,
da nisem nasedel na čeri,
da me ni raztreščilo na pečini?

Sem resnično izbran ali sem
— le ubog samotni norec,
ki ga je odneslo tako daleč . . .

da je pozabil potoniti
pod nivo (kot mnogi)
in se zadušiti v plitvini?!

MELANHOLIJA

Včasih se mi zdi, kot da bi sanjal,
kot da vse iz domišljije se poraja.
Veselim se jutra, da zbudim se —
a pred očmi vse isto mi ostaja.
Reliefni obrazi s ploščatimi nasmehi
in votli svet, ki nas obdaja.

Želim si, da ne bi gledal,
da ne bi sanjal, da bi le spal.
Nočem več jutra in ne dneva,
da bi vstal in spoznal,
kako je prazno in brez smisla:
kar sem verjel, kar sem iskal.

Ne žalujem, svoje sem doživel,
odrekel sem se iluzijam,
ki vanje sem verjel.
Ne bom se oziral in ne bom
si želel, da bi se vrnil,
ko v spomin bom zbledel.

Nekoč bo jutro rodilo vroč dan
a srce bo hladno od spoznanja,
duh upehan in um utrujen
od višin, ki vanje se zaganja.
Takrat bom zdrsnil
v skrivnostni sen . . .
spokojno, hladno, brez obžalovanja.

ČRVIVA ŽALOSTINKA

Nihče te ne mara, ti
bledi, mehko zguban črv.
Včasih ti kdo, kar tako,
pohodi črvivo življenje.

Ne morem te ljubiti,
ko mi primigaš iz jabolka
in se odplaziš skozi češnje,
brez posluha za moj apetit.

Kako naj te imam rad,
ko pa se paseš po moji solati,
ves masten od kisa in olja?
Odidi,
nočem, da bi mi črvičil
in se zvijal po črevesju!

Sovražim te!
Najraje bi te prebodel, razrezal,
ti mehki, blede zgubani ohlapnež,
in te vrgel ribam in pticam . . .

Nihče te ne mara, če si črv.
Ampak ti tiho odpuščaš.
Vse nas boš ljubil,
ko bomo zasmrdeli!

INSTANT PRIJATELJ

Rad jo imam.
Nikoli ne tuli v luno
in sploh ne vznemirja sosedov.
Ne goni se z drugimi psi,
niti spomladi.
Na sprehodu ne laja
na pasante in čuvaje.
Ne ščije nanje,
niti na vogale in ograje.
Krotka je kot jagnje
in ne grize.

Na vrvi vlečem privezano konzervo.
Spodobni ljudje vihajo nosove,
stegujejo kazalce in vratove,
ker nihče ne razume.
Ampak nekoga moraš imeti rad!

Nežno jo kličem po imenu,
pa govorijo, da sem znorel.
Če bi znorel, bi besnel
in pljuval peno,
potem bi se vsedel
in mirno buljil v steno.
V tisto točko na zidu ...
nihče drug ne ve zanjo.
Ker pa jaz tega ne počnem,
me pustite pri miru.
In ne silite vanjo!

SONČNA NEDELJA

Slonim na oknu in zeham.
Zunaj je nedelja.
Gledam jo od daleč,
kako polna je veselja.
sonce se igra z ljudmi tam doli
in sije na otroke.
Možje robato hvalijo dan
in si segajo v kosmate roke.
Mladiči imajo živahne sence
črno zarisane na sledove koles.
Zasanjane matere vlačijo rožnate dojenčke
po svetlo zeleni senci dreves.
Obrazi so obsijani s sijočimi nasmehi.
Ljudje so srečni, v nedeljo
se odpuščajo grehi.

Zunaj je nedelja.
Gledam jo od daleč, kako polna je ljudi.
S prave distance
so vsi videti srečni, majhni in brez žalosti.
S sladoledi v rokah
in polnimi usti so zadovoljno dolgočasni,
podobni lenim sitim živalim
iz tiste stare pozabljene basni.

Kaj, če bi skočil tja dol
in jim iz same zlobe, sebi na ljubo,
pokvaril dan?!
Zdaj je čisto vseeno, ker
jutri se s ponedeljkom začenja
oleseneli vsakdan!

ENA NEZNOSNO ZATEŽENA

Tole pišem tukaj in sedaj,
ob štirih zjutraj na ponedeljek
s polno luno
in ne trdim, da je zato kaj boljša
ali slabša
niti resničnejša od drugih pesmi.
Poezija je vedno resnična.
In jaz resnično ne maram ponedeljkov,
ampak zato ne bom vzel puške
in napravil masakra z nasmeškom:
»I don't like Mondays!«
saj drugi največkrat niso krivi
za naše občutke,
tudi za pozitivne ne.
In če se še tako trudiš,
na koncu si vedno sam,
sam
kot vzrok, začetek in
konec svoje bežeče sence.

Ničesar te ne obtožujem.
Če mi bo na sedmem ovinku
razneslo dotrajano dušo
ali utripajočo črpalko v prsih
in če se bodo prekipela čustva
razlila čez rob razuma . . .
bom verjetno kriv sam,
eksplozivni umetniški temperament,
neprevidno idealiziranje
in mogoče
kakšna nesrečna okoliščina,

na katero bom kasneje zvalil krivdo.
Potem bom kak teden težil naokrog,
dramatiziral in seciral...
se cvileč zavlekel v pesjak
svoje notranjosti (ali kam drugam)
in bom ves čas dosledno in
popolnoma neznosen.
Seveda na koncu ne bom nič bolj sam
kot prej,
saj bom izgubil samo to,
česar nikoli nisem imel.

DVE NULI

Pridem samo, kadar te potrebujem.
Nepremično me gledaš,
ko si nad tvojimi usti
brez zadrege odpiram zadrgo.
Da,
nad tvojimi usti si ga
vzamem v roko, kot v ceninem
drugorazrednem porno filmu.
Sploh se ne napenjam,
ko si olajšano oddahnem.
Peni se rumeno med bele zobe,
kot morje
v soju šestdeset vatne mesečine
(teslo watt, ne volti).
In ti goltaš,
prasica pohotna,
požiraš šumenje, da se ti
cedi po goltancu.
Ko te gledam,
te blede keramične ustnice,
me zgrabi, da bi se usedel nanje
z belo golo nosilko mozoljev,
čeprav ne prenesem tega
mokrega poljuba hladne frigidnosti.
Zamašil bi ti sapnik
s porcijo bivših dobrot, ki so zdaj
močno drugačne (ah, minljivost).
Draga moja nula:
ti si samo uboga,
usrana straniščna školjka.
Svet pa je tako pokvarjen in prostaški,
da ti kar šumi v ušesih.

NIHILISTIČNI GOLOBI

Leteče podgane,
s sunkovitimi gibi,
s premalimi glavami,
s praznimi očmi,
z dolgočasnim perjem,
z brezveznim sprehajanjem
ali zoprnim čepenjem,
meni ne boste izvabili
niti drobtinice
beraškega kruha
niti grižljaja
usmiljenega sočutja
niti oljčne vejice
lažnega miru.

Ničesar!

Samo bedasto buljite
in ste zadovoljni,
ker se vedno najde nekje
prijazna starka,
ki ji je popolnoma vseeno,
kdo žre z njenih razpokanih,
izjedenih dlani.

Ves čas samo odpirate kljune
in kasneje odpirate riti
in serjete na mestno hišo,
na banko, na muzeje, na spomenike,
na pločnike, na stvari, na ljudi ...
Golobi, vam se jebe —
poserjete se na cel svet!

PERPETUUM MOBILE

Vse skupaj je en kurec bi rekel,
če bi bil vulgaren.
Če ne bi imel možganov
bi imel tam čebulo ali bulo
in bi pil rebulo,
če bi imel bulo bi jo dal
prestaviti pod pazduho
za vsak slučaj,
če ne bi bilo človeštvo butasto
me ne bi bilo česa strah
in bi se dolgočasil ...
če bi bilo vse kot je prav
bi prišel Bog in nam čestital.
Nobelova nagrada za kozmični red,
če bi prišel Bog bi Kristus
nehal blefirati in najbrž
bi bilo to malo čudno.
Če Kristus ne bi več blefiral
bi morali tudi komunisti umreti
od sramu in rdeče barve ...
Če Peter Pavel Rubens ne bi
hotel naslikati vseh tistih
debelih bab — kdo bi jih?
Jaz jih ne bi in Adolf tudi ne
(Adolf je bil najprej slikar)
in ves tisti špeh in riti ...
vse bi šlo v pozabo,
če bi se Eifflov stolp
nagnil malo poševno, bi Italijani
tožili Francoze, da so jim
ukradli idejo ...

Če ne bi Ikar zgrmel v morje
bi bil zdaj fosil arestanta,
če astronauti preveč divjajo po luni
jih odnese v kozmos
in potem se na drugi strani veselijo,
če preveč gledaš TV
se ti oči spremenijo v ekrane
in katodne cevi se ti
zarijejo v možgane,
če nimaš več možganov se ti
zarijejo v bulo
in potem špricne po dnevni sobi;
če se ti zdi to zelo ogabno
greš lahko bruhat v školjko
in ko končaš odplakni biser —
vodo moraš spustiti (obvezno),
ker potem kotliček proizvaja
tako čudne rigajoče zvoke
in ravno to je pri vsem tem
sranju še najbolj zabavno.
Mogoče je wc kotliček
v resnici perpetuum mobile?!

WC BLUES

Kje ste,
nagoriti potuhnjeni poeti,
pisci straniščne poezije,
ki vam je navdih smrad pisoarja?

Kam se skrijete,
ko izdrkate zakrnele možgane
na vrata sekreta:
oda genitalijam in hvala kurcu?

Kam izginete,
ko izbrizgate zdrizaste veleume
po nedolžnih keramičnih ploščicah,
da se lepi z zidov
vsa vaša bistrost?

Izdajte zbirko pesmi,
na finem krep papirju,
in listal bom z danko
stran za stranjo!

(U)BITI PESNIK

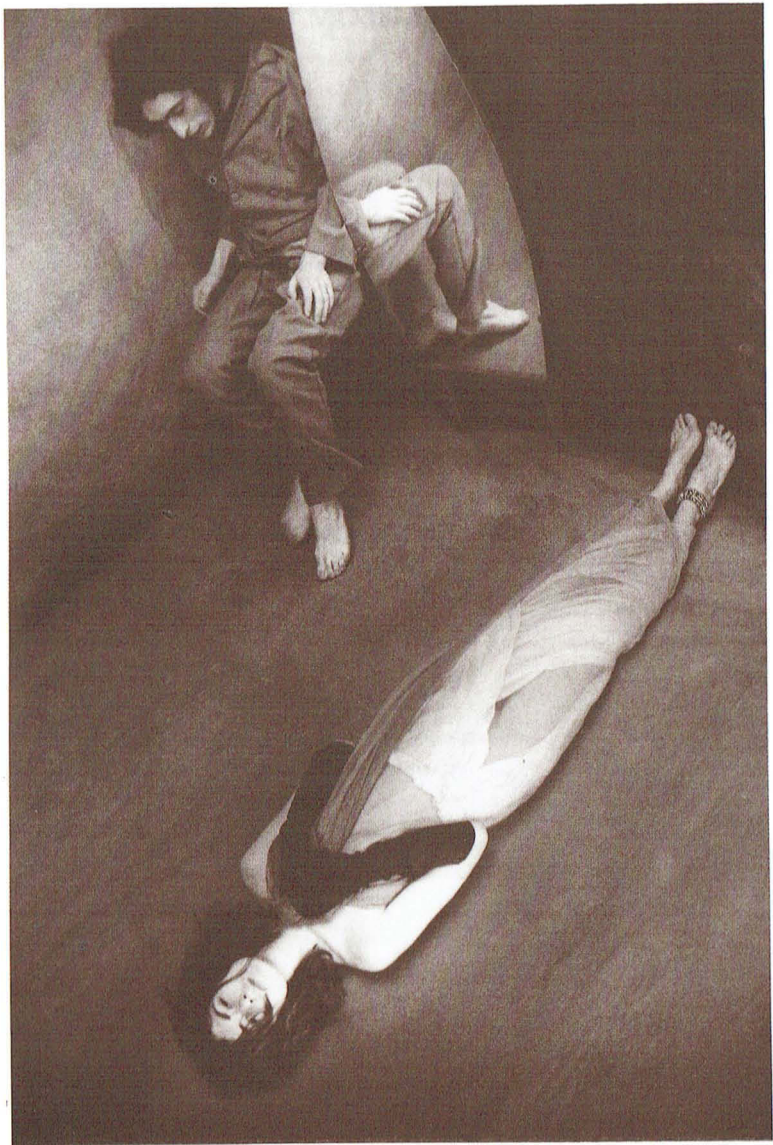
Nočem biti pesnik,
ker pesniki neprestano vrtajo
po že skoraj zaceljenih
fizičnih in metafizičnih ranah,
okrvavljeni s prispodobami
in oškropljeni z izcedki svetobolja.

Nočem biti pesnik
z utripajočim srcem na dlani
in praznim obupom v prsih,
z izpitim kozarcem na umazani mizi
in grenkim okusom v izsušenih ustih.
Nočem biti sod smodnika z ognjem v glavi
in vžigalno iskro v očesu,
reva s strahom v slabotnih rokah
in pogumom le v tresočem se peresu . . .

Nočem biti pesnik,
ker pesniki umirajo razgaljeni,
posmehljivo postavljeni na glavo
in za dušo pribiti
na oglasno desko.

OGNJEVITA IMPROVIZACIJA

»Pesnik je instrument,
na katerega igra narava.«
Ampak
ne bomo si lagali
o harfah in o vetru . . .
Pesnik je električna kitara,
priklučen skozi efekt,
ki oplemeniti glas,
na ojačevalec, kjer vzdih
— zarjove.
Poet je glasbilo,
na katerem igrajo udarci
s krvavimi prsti po
ostrih, zbrušenih strunah.
Je kovinski zvok z lastno
frekvenco, ki zaseka v ušesa
in zasolira svojo enkratno,
ognjevito improvizacijo
med besnimi akordi življenja
in ritmičnimi sunki usode,
nabit z impulzi, zanosom . . .
in tako nasičen z energijo,
da poezija zdrvi skozi možgane
kot masivna kompozicija
tovornega vlaka čez jekleni most.
V sozvočju nevarnih vibracij
tedaj zaniha preroška grožnja:
nevarnost resonance in
katastrofe.

MOJE PESMI — MOJE SRANJE

Nihče me sicer še ni prosil,
vendar se sprašujem:
kdaj bom nehal pisati pesmi.

Kot da ne vem, da bo to takrat,
ko bom votlo prazen in prosojen,
ko bom slabo posnemal druge in
dobro ponavljal sebe,
ko ne bom več kompliciral
in bom duševnim maloposestnikom
razumljiv med porcijo pomfrija,
ko bom samo še govoril in
ničesar več povedal.
Ko bom misel zamenjal s frazo
in čustva napihnil v patetiko,
ko bodo kitice le forma
brez vsebine in le
rutina brez poezije . . .

Takrat bom nehal pisati pesmi
in bom začel kracati popevke.

VISOKA PESEM O TISKU

(ali zakaj sem svoje prve stihe raje fotokopiral)

V polsnu se mi zazdi, da slišim hrup —
neustavljivo sikanje tiskarskih strojev,
ki že pol tisočletja tlačijo na papir:
črke, zloge in besede,
med sabo sprte stavke,
vrste, stolpce in odstavke.
Okorno oglate rokopise,
plakate, brošure, časopise,
stereotipe, klišeje in forme.
Kvaliteto narekuje vest — a tempo norme.

Ogromne naklade — nakladanja,
novice: sveže, vroče, ki se vrtijo
vedno znova, vedno znova
in naenkrat obstojijo, izginejo,
kot da jih ni bilo
in se ohladijo.
Milijoni obrazcev in formularjev —
birokratski balast ali zločin zoper zdravo
pamet,

brez vsakršne korekture.
Teksti dvomljivih kvalitet, ki se kopičijo
na odlagališčih in trohnijo na smetiščih
zahajajoče kulture.

Puhle zgodbe skrite za velikimi mastnimi
naslovi
polnijo življenje in dražijo apetit
ubogega neandertalca.

Kričeča bleščava rumenega tiska opozarja
na inteligenčni količnik njegovega bralca.
Barvne slike na umetniškem papirju,
z motivi za polpismene mačo — junake,
z raznih zornih kotov vedno isti organi
in jezik brez dlake.

Kolesje pa se vrti, valji se valijo
in stroji sikajo, ko meljejo
med svinčenimi zobmi
nežne deviške pole standardnega formata,
da na njih za vedno ostane madež
in pohotni zlobni smeh
500 let starega škrata.

Črna umetnost —
postajaš vse bolj pisana in vse manj umetnost,
časi mojstrov se ne bodo več vrnili ...
Prepoten, utrujen klic me zdrami:
»Vstani Gutenberg in poglej —
poglej, kaj so ti storili!«

ENIGMA

Pozdravljeno bitje.
Tujec sem,
morda tujek v očesu gledalca,
statist na prizorišču enodejanke,
te igre brez popravkov v
zgodbi brez smisla z
dialogi brez stavkov.
Popotnik sem
na križišču brez kažipotov,
na razpotju brez znakov,
pozabljen vagon
na progi ukinjenih vlakov,
veteran-korakajoč na povorki
sredi klovnov in bedakov,
odvečna figura na šahovnici,
na tem sprehajališču
navzkrižnih korakov.

In vendar svojih stopinj
ne dam nikomur,
lahke ali težke
so samo moje,
in vesel sem,
ko zarisujem čudne vijuge
v neminljivi prah poti.
Nekoč bom z vehementno
in vendar premišljeno potezo
zaključil vzorec, prekinil črto,
obmiroval in pokazal podplate.
Gledano s tal bo vse to
le nejasna, abstraktna, (skoraj)

nerešljiva čečkarija ...
in marsikdo bo samo skomignil:
ah, kakšna bedarija.

ODSEVI

Srečaš lahko kogarkoli v lužici črnila.
Srečaš lahko prijatelja na gladini vina,
srečaš lahko tekmeča v očeh svoje ženske,
srečaš lahko genija v očalih prvošolca,
srečaš lahko otroka v leči mikroskopa,
srečaš lahko berača v izložbenem oknu
pekarne,
srečaš lahko gizdalina v lesku lakastih čevljev,
srečaš lahko pesnika v kapljici rose na
pajčevini,
srečaš lahko norca v prozornem ogledalu,
srečaš lahko bogatina na zloščeni karoseriji
limuzine,
srečaš lahko garača v madežu strojnega olja,
srečaš lahko morilca v mlaki krvi,
srečaš lahko popotnika v blatni obcestni luži,
srečaš lahko alkemista na površini dragega
kamna,
srečaš lahko mistika v kristalni krogli,
srečaš lahko povprečneža na televizijskem
ekranu,
srečaš lahko šampiona v vitrini za trofeje,
srečaš lahko samomorilca v steklenički strupa,
srečaš lahko mrtveca v šipi drvečega vlaka,
srečaš lahko tujca v oknu svoje sobe,
srečaš lahko kogarkoli,
nikoli pa ne boš izvedel,
koga v resnici srečuje —
tvoj lastni odsev v zrcalu.

II.

**POKLONIL BI TI VES SVET,
AMPAK TA
NE MORE NIKOGAR OSREČITI!**

NOČ KONTRASTOV

Hrupno in vroče migotanje diskoteke,
spet so vključili mikser in toaster.
Petek je postajal sobota,
večkrat sem zraven, ko se to dogaja.
Opazujem ...

Skoraj beli lasje za šankom
so me spomnili na 60. leta,
na obcestno svetilko na vogalu,
na učinek varikine,
na pomen brezbarvnosti
in na to, kako dolgo je treba čakati,
da se ta belina ustavi pred tabo.
Ustavila se je malo kasneje,
lahko bi naročil Black & White ...
zaslišal pa sem besedo pivo.
Med obratom sem treščil v kontrast,
petek je medtem že spolzel v soboto.
Včasih smo poslušali Black sabbath ...
Čr nolaska na plesišču,
v fokusu svetlobe in pogledov
je delovala sveže,
ampak pazi, sem rekel,
kaos svetlobe in teme te lahko
zavede — nevidno naslika domišljija.
Počakal sem, da je obmirovala
naslonjena na zid
in jo vprašal (nekaj v tem smislu) —
obarvana ali naravna?
Kaj misliš?
In sem vedel.

Bila je mlada in zadovoljna,
ker vzbuja pozornost,
mogoče sem ji dvignil ceno.
Ona je dvignila nos,
ko je izginjala s svojim zelencem
v nemirni gneči . . .
Spomin na 70. leta,
na pocukrane reklame,
na žensko, ki sem jo že srečal,
na Black magic woman,
na črno magijo,
na tisti roman, ki ga poznam
samo, kot naslov na polici.
Mislil sem si,
da bi s svojo umetno frizuro
morala stati pod rdečo lučjo,
po nekem pravilu pa bi moral
biti točilni pult osvetljen
— z zeleno.
In je bil.

VČASIH

Ne, ne . . .
saj to je nemogoče,
da je danes že jutri,
da sploh nismo pijani
ne od pijače,
še manj od sreče.
Spet smo z (a) vozili
obetaven večer, skozi noč
do jutra . . .
(ne vem kako, ampak včasih se zgodi)
in od večera nimam nič,
prav ničesar —
razen nereda tu in v mislih,
smradu po cigaretah: v oblačilih,
v laseh, v nosu;
nič razen šumenja med ušesi
šminke na vratu,
rdečih oči . . .
In žalosti, da ne morem obdržati
in odnesti s seboj lesketanja sveč
v pogledu,
tople kože, ustnic,
ustnic, ustnic . . .
Ja, včasih si želim stvari,
ki mi ne pripadajo.

MOJ MAČO TIP

Ženska enostavno ve,
kaj hoče tip,
čeprav odsotno gleda
naravnost v ekran.
Tako se mi je izpovedal,
da me je zbolelo
v želodcu,
me po svoje
raznežil,
da je spolzela solza
po stegnu
in prsi so se napele
kot med arijo
in izskočili so gumbki.
Napetost nevihtne atmosfere.
Med modrimi bliski sem
ugasnila televizor
in se mu predala . . .
Tip je znorel.
Baba zmešana,
zdaj je prenos
hokeja na ledu!
In kristalna modrina
je zopet zalila sobo,
ki je postajala
ledenik.

POMLAD VRAČA UDAREC

Vstopim.

Park spominja na šolski avtobus:
zaseden in nabit kot parkirišče.
Parkirnih ur tu še niso zmontirali,
zato se parčki nemoteno oblizujejo,
v nedogled mešajo slino,
izmenjujejo bacile in se prepletajo.
Privoščim jim bežen pogled
in malo vetra čez ustnice.
Skrb, da bojo golobčki shujšali,
ker jih nihče ne hrani, je porojena
iz zavisti.

Ali se sploh lahko še bolj stisnejo?
Stopnja zaljubljenosti se meri v
kvadratnih centimetrih in je odvisna
od velikosti dotikalnih površin,
(predlagam konveksno — konkavno
naleganje).

Sicer pa je resnična ljubezen globoka,
povprečno sedem centimetrov.

Perverzno šumenje potoka misli v glavi
povzročajo
dvojice sesalcev, ki tega ne skrivajo;
pa tudi njihove oralne faze in banalne fraze.
Odšel sem predaleč,
te scene me kot naključnega,
pasivnega opazovalca
obupno dolgočasijo,
manjka samo še jadikovanje violin
in operetno omedlevanje med maratonskimi
meglenimi pogledi.

Normalno, da mi postane mučno,
saj se ne dogaja nič dramatičnega.
Zdaj niti nimam več časa za pomlad,
se spomnim skoraj prepozno —
tukaj izstopim.

SKORAJ IDEALNA ŽENSKA

Nedosegljiva si,
a se ti približam
in te občudujem,
ker vem, da se nikoli
ne hihitaš brez vzroka.
Nikdar pomenljivo ne šepetaš s prijateljico
in ne hodiš
z njo skupaj na sekret.
Nikoli ne zvijaš zapestja navzven
z navpičnim stebrom dima med prsti
in s pametnim izrazom na fasadi,
nikdar ne puhaš svinjarije poševno v zrak . . .
Ko bi te imel,
me ne bi vprašala po horoskopu,
ne bi govorila v egoistični dvojini,
ne bi, z ovčjim leskom v očeh — takoj
začela odsotno sanjariti o
biološkem smislu življenja,
naravni reprodukciji
in takih stvareh . . .
Elegantno bi prikrila,
da je življenje sestavljeno
iz tisoč drobnih banalnosti.
Čeprav slutim odgovor,
nežno dahnem dve besedi,
da začneš izginjati v meglici
toplo izdihane sape na izložbenem oknu.
Z obredno kretnjo se dotaknem
stekla v bližini tvoje dlani
in ti poklonim ledene rože.

Nekaj trenutkov me ti zasipaš z lučjo
in jaz diham vate življenje —
takrat sva srečna,
čeprav tako sama,
vsak na svoji ploskvi neskončne polravnine,
ti v svoji negibni lepoti —
ujeta v stožce svetlobe
in jaz v svojem gibanju
proti ožini mraka prazne ulice.
Bežen, skoraj boječ pogled nazaj
te objame in spet zdrsne s tvoje popolnosti —
ti pa se sploh ne ozreš.

BOJ ZA GLAVNO VLOGO

Nočem biti list
ali samo poglavje
v zgodbi iz tvojega dnevnika.

Zdavnaj sem preživel Wertherja,
a sem še vedno premlad,
da bi umrl z vzdihom
v kaki romantični tragediji.
Lahko mi odrežeš lase —
nič mi ne bo,
jaz nisem Samson.
In če ne veš,
Romeo in Julija sta bila
navadna amaterja,
žrtvi nesrečnih okoliščin
in sedaj sta mrtva.

Zato spremeni scenarij.
Jaz se ne prepuščam naključju,
ker sem prestar za
zajebancijo (na svoj račun).
Če bom dal, bom dal vse,
drugače pa bom iztrgal stran
in ti pokvaril zgodbo.
Oprosti,
ampak jaz ne igram
statista.

GREŠNA MOLITEV

Levinja, razigrano me grizeš,
ko zakopan v tvojo grivo
molim.
Molim, kot nekakšen kristjan,
kot tip brez križa in žebljev
v brezmadežnih mislih,
kakor grešnik,
skrivaj krščen,
nikoli pri verouku —
verniki brez religije,
svoje glava ovčica z
lastnim kompasom, ki hodi vsak dan redno
mimo cerkve;
in se ne ozira gor
v lesene figurice, čeprav
po svoje spoštuje
deset zapovedi in verjame
v raj na zemlji.

Zato molim,
šepetam besede
in polagam poljube
na oltar valujočih prsi,
ko neslišno premikam ustnice
po mehki koži, navzgor do
rožnatega ušesa.
Bom uslišan?
Zadrhtim tudi ob misli,
da ne bi kak bedast,
v tla obrnjen palec,
nepričakovano zarjovel:

»Kristjane levom!«
in bi sredi puste arene,
na nikogaršnje veselje
(amfiteater je prazen)
postal žrtev napačnega trenutka.

MAR TI NI

Pripovedujem . . .
ti pa se očarljivo smehljaš
in ni ti dosti mar:
za prežvečene nobel avtorje
in neznane kantavtorje,
za čudne barvne kombinacije
in črno-bele variacije,
za puščobo prazne galerije
in kič diskografske industrije,
za trušč bendov po garažah
in jamranje hipijev po plažah,
za vzhodnjaške modrosti
in zahodnjaške norosti.
Mar ti ni,
saj ne potrebuješ nadomestkov
za življenje.
Potok si in tvoj molk me odžaja,
gora si in ta mir me napolni,
nebo si in tvoj pogled me uroči,
ti . . . edina roža mojega vrta.
V tvoje jutro se sonce prikotali,
kot ogromna pomaranča,
mi pa goltamo le gosto, neužitno,
kot beton sivo smetano.
Dan ti prinaša svežino, skozi gozd
in gručo brez na sončnem hribu,
medtem ko nam sopiha smog v obraz
v ritmu srčnega infarkta . . .

Spet bo na ekranu oddaja o naravi
in takrat bom, čeprav vseskozi

vkleščen med surogate, odprl oči,
počakal, da dahneš vame svoj vonj
in — končno — začel živeti.

SVARILO OBOŽEVALCEM

Ah, oboževana ...
Zaradi nje
bi se, kot pravi pesnik,
moral pognati skozi okno,
nanjo pa vreči dolg
melodramatičen pogled,
morda šele med letom ...
Vem —
prostost
padanja
se
konča,
ko
treščiš na realna tla
in se razškropiš po horizontali
v abstraktno, kubistično packarijo.
Zdaj bi te zagotovo opazila,
ko bi ji ves voljan,
mehak in topel
polzel k nogam.
Morda pa
bi te le prezrla
in še enkrat pohodila —
in vse bi bilo zaman.

IMAM TE

Imam te skrito,
pa ne v srcu, ne —
to je fraza senilnih romantikov.
Imam te, ker so te izdali
prstni odtisi na mojem spominu.
Kljuješ skrita,
globoko v glavi,
tam, kjer so možgani najbolj mehki.
Smehljaš se,
tam nekje zraven hipofize.
Varno zavetje tople sive gmote.
Ostani, kjer si,
prijetno je.
Ne bo te mrazilo
in ne bo ti vroče, obljubim!
Možgani se ne segrevajo med obratovanjem!

SREČANJE Z VENERO

Bilo je . . .

Nekje v mraku vesolja
sta se najini orbiti skoraj dotaknili
in pogled je spolzel po oblikah obraza,
odtipal po volumnih telesa in
se dvignil v oholo odmaknjenost.
Morda sem zaznal tudi vonj
ali pa sem si samo domišljjal
to strupeno atmosfero,
ko si drsela mimo.

Nihče ni opazil,
nihče ni niti pomislil,
da na Veneri ni življenja —
a jaz sem vedel zagotovo:
da si mrtva in pusta,
ker sem nekoč, zdavnaj že —
raziskal tvojo površino.

MOJ KAMEN

Korenine drevesa tvoje ljubezni
so se ovile okrog mojega kamna
v prsih.
Z najtanjšimi nitmi si segla
v vse obskurne razpoke
tega kamna.

Tvoja usodna napaka, ker ...
So razpoke,
ki vanje svetloba ne sme vstopiti.
So razpoke,
iz katerih veje strupeno hladen mrak,
ki zledeni še tako vroče želje.
In korenine zmrznejo.

Veš, moj kamen je poln razpok,
zato mora tvoje drevo umreti.

PSIHO (ANALIZA NEKEGA RAZMERJA)

V podzavest si se mi vrinila podtalno,
takrat sem te sovražil manj kot druge ...
Še svoj cinizem sem uporabljal minimalno;
iskal sem nežne stavke, čeprav zvene banalno.

Lotila si se mojih korenin, imela si pač krizo,
hotela si odkriti madeže, da bi zakrila svoje.
Sprva obzirno, a vedno manj si morila
s psihoanalizo.
Spoznal sem tvojo igro in nisem čakal
na reprizo.

Kot dušeci cigaretni dim se je razkadila
strupena omama, ko sem te izdihnil.
Zate sem umrl, a tudi ti si strup izpila;
tako sva nežno, a dokončno, drug drugega
ubila.

EGOIST (BOM JUTRI)

Zjutraj, ko me bo zbudila,
jo bom za vedno ubil.
Hripavi kovinski glas
mi ne bo več sanj drobil.
Razsul ji bom zobe,
iztrgal srce in drobovino,
da jo bo lahko kak revež,
za dva deci,
peljal na surovino.

Lahko se bom obrnil stran,
prespal vso lokalno zgodovino,
zamudil bom na zadnji vlak in
ne bo mi treba s tabo v kino.
Spustil bom psa, naj sam divja
za poscanimi drevesi.
Iztegnil bom noge čez mizo
in se praskal za ušesi.
Za telefon me ne skrbi,
njegove klice bom preslišal
in če boš stal pred vrati,
prav ničesar ne boš slišal.

Vzel bom kristalni kelih
in vanj natočil dan,
izpil bom iz večera vso svetlobo,
dolgo gledal drsenje mehke sence,
dokler se noč ne splazi v sobo.

Jutri bom dan posvetil sebi.
Z obraza ti že berem zavist.
Ves dan v svoji lastni senci,
da, jutri bom egoist.

ZBOGOM

Vedno se te bom spominjal,
sijočo, z razpuščenimi lasmi,
kot si me čakala pod kostanji,
ujeta v slepeči blesk poletja.

Vendar vsako jesen, vedno znova
kostanji zadišijo po smrti
in počasi gnijoče listje
vselej pokoplje uvele spomine.

III.

**NAJVEČJA UMETNOST JE,
V TEM ZVERINJAKU
(P)OSTATI ČLOVEK!**

PREDRZNOST

Oprostite . . .

Ponižno prosim vaše veličanstvo,
dvignite za hip ta škorenj,
da molče poberem —
svoje človeško dostojanstvo.

OBRCANE DUŠE

V poeziji kar mrgoli
ponošениh duš,
ki pridušeno cviliijo.
Mnogo več jih je
kot v peklu in raju
skupaj.
Duša dušo z dušilcem ...

Žoga ima dušo,
pa nikogar ne moti,
ko tip stisne zobe
in jo z vso silo,
z zaletom
brcne v glavo.
Vsi so navdušeni.

KLJUKASTI GRAFITI

Med uro polpretekle zgodovine
sem v šolsko klop skrivaj
narisal kljukast križ.

Obrnil sem ga na pravo stran,
da bi lažje pojasnil.
Vedel sem, da ne bi smel,
in samo zato sem to storil.

Nekdo je ubogal glas neke vesti
in narisal črte čez moj grafit.
Simbol sonca je postal okno,
skozenj je sijalo tisoč let.

BOUTIQUE ZA KAMELEONE

Časi se spreminjajo.
In biti boš moral
prekleta pazljiv,
da boš ujel pravi kontrast,
nianso in ton,
ko boš spreminjal
barvo svojega prepričanja.
Bilo bi lažje, če bi se lahko levil
kot vsaka, še tako pisana kača.

Zdaj boš pač moral odvreči
svoj star, ponošen plašč,
zakrpan z zaplatami
mrtve filozofije
in natlačen
s pomečkanimi idejami
porumenelih možganov.
(Priznaj, da nisi nikoli —
zares verjel vanje!)

Ves prenovljen in drugačen,
z iskrenostjo v gumbnici,
se boš zapodil v
staro izvežbano prerivanje,
resnično predan idealu,
da tudi sam namočiš
svojo novo kravato
v polno korito.

Ampak pazi,
med navdušenim hitenjem

ne zavrzi starega klobuka,
ker če ti preobrazba spodleti,
ga boš moral obdržati
in uporabiti za
beračenje.

SOMRAK IDOLOV

Idoli odhajajo.
Odhajajo, gredo . . .
Himna igra temačno,
še en ponesrečen playback.
Z dvignjeno glavo
ali z nogami naprej,
odhajajo . . .
Danes je težko
najti ustrezne idole,
danes je nemogoče
verjeti karkoli.
Klovni imajo
velik belo-rdeč nasmeh,
narisane čez obraz,
tudi, ko jočejo,
tudi, ko odhajajo.

UBOGE PARE

Prijatelji so izpuhteli in se razkadili.
Na prevročem, močno romantičnem soncu
so se, pod čudnimi pritiski,
proti vsem zakonom termodinamike
kar nenadoma uparili.
Žal mi jih je,
bili so tako polni življenja,
zabavni, zlobni in duhoviti.
Zdaj pa je od njih ostala
le še slabša polovica —
nič več niso celoviti.
To se dogaja,
ljudje se uparijo,
pare se razpolovijo in
razdvojeni se izrodijo.
Potem se razčetrirajo,
samo še malo počakajo
in umrejo.

TRAK, KI TEČE

Pesnitev

Uvod

Kakšni časi!

Časom je ime Kriza.

Šolanje sicer brezplačno,

z velikimi stroški.

Vložen čas in trud — zaman?

5 stopenj degradiran

za tekočim trakom — garam.

Kakšni časi?

Bullshit!

TRAK I

Pnevmatika sika enakomerno,

trak drvi svoje gibanje ...

»Vse je tako enostavno,«

govori nad-rejena oseba.

Uvajanje traja X dni, nato zares!

Norma Y izdelkov!

Norma, ne norma, nenormalna, nora.

Normo v mejah normale, prosim.

Homo menzura, človek je merilo.

Adijo nore norme!

Pnevmatika sika enakomerno,

trak drvi svoje gibanje ...

Odpiram školjke in mečem

gumijaste bisere na transportni trak.

Ko se sklonim nad lupino, mi puhne
smrdljivo sapo v pljuča, plin v oči
in žejo v usta.

Pnevmatika sika . . .

Ne slišim lastnih misli!

Čez zzzzzz minut bo pavza.

TRAK II

Poskušam.

Na ukrivljenem, prepotenem hrbtu
začutim besede:

»Norma Y, več dela, presežek P%.;«

Več denarja, več, več . . .

Prem. ja? Premijuma ne maram.

Lahko bi zadovoljil vse odvečne potrebe,
ki ti jih vsiljujejo R, TV itd.

Več dela večja obraba sklepov, hrbtenice.

Gumijasta pljuča, waterproof.

Čudovito!

Pnevmatika sika enakomerno,

trak drvi svoje gibanje,

sklepi škrtajo . . .

TRAK III

Še vedno poskušam.

Kakšna tehnologija, kakšen napredek,
kakšni časi!

Nekje se ljudje trudijo in
delajo robote.

Tukaj delajo brez truda

robote — iz ljudi!

n gibov za Y kosov + P%

Sklepi škrtajo, škrtam z zobmi.

Nočem biti robot!

Robot, robat, oglat, top, topoglav.

Samo še zzzzzz minut do malice

z okusom po gumi.

Pnevmatika sika . . .

TRAK IV

Kar naprej se trudim.

Znoj riše bele lise na obleko.

Izgubljeno H₂O nadomeščam

z mineralno vodo (Radenska te kwari).

Minerali se res lepo vežejo s

strupi, ki jih požiram.

Zadovoljno izrigam odvečni CO₂.

Pnevmatika sika . . .

Delo osvobaja,

delo je ustvarilo človeka,

delo je za robote,

zzzzzz . . .

TRAK V

Zdaj se ne trudim več,

zdaj se mučim.

Sklepi škrtajo pod belimi madeži.

Roke avtomatsko trgajo gumijaste

bisere iz vročih školjk.
Nad-rejeni zabode nekaj besed v
moje slušne organe:
»Samo Y, brez P&% bo slaba plača.«
»Ti Y — drugi 2Y!«
»Morali bomo vzeti drugega!«
Robota.
VEM!
Stroj me ne more
maximalno izkoristiti, ha-ha.
Sem spada norec, ki uživa
v enoličnem potenju.
Psss, psss, zzzz Y P%, ...
Z vsem blazno zadovoljen.
Zadovoljen in zadovoljên.
Pnevmatika sika enakomerno,
trak drvi dalje svoje gibanje.

TRAK VI

Še vedno se mučim,
škrtanje, sikanje, madeži, dim.
Lahko bi šel drugam. Bi lahko?
Za spodobno delo, tehnik.
Potreboval bi samo nekaj
delovnih izkušenj!
Teh nimam, ker ne morem dobiti dela,
dela ne dobim, ker nimam izkušenj ...
Začaran O.
Kupim dobro ohranjene
delovne izkušnje, zaškrtam.
Po traku pa potujejo X, Y, zzzz, P%, ...

Lepo je v naši domovini
biti mlad!
Mlad, mladost,
mladost je norost.
Lepo je v naši domovini
biti ...

Mladost odhaja:
z n gibi, z z minutami ...
Čas ima normo,
kot trak, ki teče!

(Vse podobnosti z nekim določenim objektom,
ljudmi in roboti so namerne in resnične.)

VSEGA IMAM . . .

Imam vse, česar ne potrebujem,
imam načrte, ki jih ne uresničujem,
imam glavo, a je ne uporabljam,
imam ideje, o katerih ne razglabljam.
Imam prepričanje, ki se ga ne držim,
imam življenje — pa ga ne živim.
Imam prijatelja, ki ga ne maram,
imam žensko, ampak jo varam.
Imam ljubico, vendar ne priznam,
imam znance, ki jih ne poznam.
Imam sovražnike, ki se jih ne bojim —
izbral sem take, da lahko
mirno spim.

Imam pravico — a težko si jo vzamem,
imam resnico, ki ji ne verjamem,
imam Boga, pa v resnici ne obstaja,
imam pekel — nič slabši od raja.
Imam greh, ki ga nisem zagrešil,
in pismo, ki ga nikoli ne bom dobil.

Imam preteklost, ki sem jo porabil,
imam spomine, pa sem jih pozabil.
Imam sedanjost, čeprav vanjo ne spadam,
imam občutek, da tu samo propadam.
Imam prihodnost, ki se je bojim,
imam upe, ki več jih ne gojim.
Imam vse, kar človek potrebuje,
da je nezadovoljen in nesrečen.

In ko se pritožim, me spodijo, češ
saj imaš vse — ne bodi tečen.

KAVARNA

Poglej človeka v sivem objemu dima.
V družbi majhnih smrdljivih ogorkov,
ki kot pozabljeni dnevi vabijo svoja trupla
nekam na dno kristalnega spomina.

Poglej to bedo, za zaznamovano mizo
z izžgano rano na pregrinjalu,
kako ves molčeč sedi z njo,
sedi s svojo depresijo iz oči v oči.

Počasi z enakomernimi požirki,
kapljo za kapljo izpija grenkobo in
na koncu vedno skrbno posesa praznino —
nekaj vendar mora zapolniti človeka.

Včasih se prisesa kak kolega,
samo toliko, da neopazno odloži svoje
breme, plača rundo in izgine,
ne da bi ga pekla vest.

In potem mirno prenašaš vse to
preklete brenčanje v glavi . . .
pogovore brez pomena, psovke in hvale,
nasmehe in mrkost — zdravice brez slavljenca.

Res gladko prenašaš vso hrapavost,
za umazanijo ti je čisto vseeno
in morda so le še tla bolj umazana
od tvoje zmečkane, ponošene duše.

In kaj počnem jaz — v tej zakotni luknji,
tu v predmestju obupa ali pa še dlje ...
kako se sploh imenuje kavarna?
Beseda je že zdavnaj zbledela
— menda je pisalo: življenje.

POPOTNI KOLAŽ

Dve minuti do polnoči
sva se prizibala,
z vlakom kot v Western movie,
na mrtvo stransko postajo.
Debeli ljudje so čakali ...
tip je smrdel na klopi,
zgradba se je rušila —
ali pa so jo morda popravljali.
V ruševinah bi najprej našli
prešvican moder nahrbtnik,
ki se mi je prilepil na hrbet.
Zunaj je bila suha trava,
pusta linija za tramvaj in
avtobusna postaja brez barve.
Zaudarjalo je po dieslu,
nekje se je žgala guma:
razpadal je sistem ...
Na ulico so ogromne svetilke,
s kožo iz pomarančne lupine,
metale medlo svetlobo —
(pravzaprav je sama padala z njih)
scena ni vlivala optimizma.
Tavajoči avtobus je smrdel;
diesel, guma, znoj ...
in bil je smrtno star.
Nato taxi, poln hotel,
predrag hotel in dobrohotni nasvet,
da bi spala zunaj;
kolega je pogrelo.
Možak na cesti ni znal angleško
in policijski avto se je skoraj ustavil,

ko je drsel mimo,
pogled uniformirane avtoritete je
zarezal zrak in obvisel razpet
med dvema svetovoma.

Mesto — ogromna kasarna:
povečerje, zloščeni škornji,
utrujenost in depresija.
O, če bi vedel, da se ga bova
drugi dan tako krasno zatolkla
in tretji dan, vsak s svojim mačkom,
odpotovala v Prago na Strahov
kričat iz 100 000 grl:
»Tanks are rolling out
Stones are rolling in«
(ampak to je bilo presenečenje).
Zdaj sva šla po
široki, pusti sivi cesti
(Walt, tvoja cesta je drugačna!).
Nahrbtnik in tesnoba sta me tlačila,
pritiskala k tlom in koraki so se mi
vse bolj lepili na podplate.
Večnost je že zdavnaj minila,
ko sva našla hotel,
včasih se večnost res čudno obnaša.
Kasneje, pod tušem, sem skoraj pozabil,
kako neprijazno naju je sprejela
»Bratislava by night«.
Vendar spomina ne spereš tako kot prah,
nekaj mora ostati.
Čemu potlej pot,
samo zato, da si razhodiš čevlje?!

Bratislava, avgust 1990

PREKLETE GOBE

V polmraku sedijo gobe
in s plesnivo negibnostjo
srkajo strupeno vlago
iz pol praznih čaš.
Ponošeni klobuki,
zbiti od enoličnosti in
zgubani od povešanja k tlom,
ničesar več ne skrivajo —
gobe trohnijo.
Z njih pa kot jalova setev
padajo vztrajno
pepelna semena dolgočasja.
Povsod v zraku lebdijo
silhuete mrtvih žanjic,
ki se razblinjajo
v sive kolobarje molka.
Gobe pa med strastnim
goltanjem strupa
trmasto poganjajo
svoje plitve korenine
v zatohlo prst samoprevare.
Demon prekletstva,
že pri vratih polglasno
zamrmra urok:
»Neužitni —
nikoli ne boste strupeni!«
In neopazno izgine
v naslednjo beznico.

SENCA GOBE

Človek,
po tvoji reki življenja
plavajo ribe s trebuhi,
obrnjenimi navzgor,
zavite v vrečke PVC.
Izbuljene oči so kalne.
Človek!
Jutri boš plaval sam
v težki vodi,
s trebuhom navzgor,
s polnimi usti urana,
z mrtvimi pljuči,
polnimi katrana . . .
Izbuljene oči,
reakcija je nenadzorovana!

DROBNA ŽUŽELKA

Kot slutnja drobna žuželka
leze po travni bilki
na mojo roko,
ko ležim napet
v strelskem jarku
in čakam,
da se bodo voditelji,
vendarle, pametno dogovorili
in da se nam na koncu,
kljub vsemu,
ne bo treba pobiti.

Drobna žuželka leze,
leze po moji roki,
kot da sem že mrtev.
In sploh je ne zanima,
če so se oni že odločili —
njej je vseeno,
čez mrtve je še lažje lesti
in nikoli se jim ni treba
opravičiti
za napačen korak!

Dravograd, junij 1991

KORAČNICA ZA LAHKO NOČ

Z visoko dvignjeno lučjo
so nam svetili v svetlo prihodnost.
Nekatere svetle prihodnosti, prijatelj,
so lahko zelo temačne.

Z bleščečo lučjo smo osvetljevali
to edino pot.
A tudi edina pot ima dve smeri,
če ni slepa.
Tako je bilo.
In sedaj?
Z ostro žarečo lučjo nam svetijo,
svetijo v oči in sprašujejo:
si še z nami, na tej poti . . .
ali odmeva z našim tvoj korak?
Z močno grozečo svetlobo
nam noč barvajo v dan.
Toda dnevi ostajajo mračni,
ko jih teptamo
s črnimi škornji
v tlak mozaika zgodovine.

Goethe je dahnil:
več luči!
in neslišno odkorakal v temo . . .

Lahko noč!

Blaž Prapotnik
PEGAZ PREBIJA ZVOČNI ZID
(poezija)

I. BOSTE ZNALI RAZVOZLATI	5
Dobrohotni nasvet	7
Dilema (nesrečni sonet)	9
Melanholija	11
Črviva žalostinka	13
Instant prijatelj	15
Sončna nedelja	17
Ena neznosno zatežena	19
Dve nuli	21
Nihilistični golobi	23
Perpetuum mobile	25
WC blues	27
(U)Biti pesnik	29
Ognjevitá improvizacija	31
Moje pesmi — moje sranje	33
Visoka pesem o tisku	35
Enigma	37
Odsevi	39
II. POKLONIL BI TI VES SVET	41
Noč kontrastov	43
Včasih	45
Moj mačo tip	47
Pomlad vrača udarec	49
Skoraj idealna ženska	51
Boj za glavno vlogo	53
Grešna molitev	55
Mar ti ni	57
Svarilo oboževalcem	59
Imam te	61

Srečanje z Venero	63
Moj kamen	65
Psiho (analiza nekega razmerja)	67
Egoist (bom jutri)	69
Zbogom	71

III. NAJVEČJA UMETNOST JE 73

Predrznost	75
Obrcane duše	77
Kljukasti grafiti	79
Boutique za kameleone	81
Somrak idolov	83
Uboge pare	85
Trak, ki teče	87
Vsega imam	93
Kavarna	95
Popotni kolaž	97
Preklete gobe	99
Senca gobe	101
Drobna žuželka	103
Koračnica za lahko noč	105

Blaž Prapotnik
PEGAZ PREBIJA ZVOČNI ZID

OPREMA
Stojan Brezočnik
Blaž Prapotnik

FOTOGRAFIJA
Barbara Jakše
Stane Jeršič

ZALOŽBA
ČZP Voranc, d.o.o.
RAVNE NA KOROŠKEM

ZA ZALOŽBO
Niko R. Kolar

NAKLADA
500 izvodov
Leto 1992

TISK GZP MARIBORSKI TISK 4471-92
MARIBOR

Na osnovi mnenja Republiškega sekretariata za kulturo št. 415-631/92 z dne 23. 10. 1992 šteje edicija med proizvode iz 13. točke tarifne številke 3, za katere se plačuje davek od prometa proizvodov po stopnji 5 %.

Knjiga je izšla s pomočjo ZKO Slovenj Gradec in GZP Mariborski tisk — Poslovne enote Koroške tiskarne iz Slovenj Gradca.

ZVOČNI ZID

stvu, da pač ne moremo biti več, kot v resnici smo. V tem Prapotnikovem spoznanju ni nobene grenkobe, še manj obtožb na kogarkoli ali na karkoli, ampak predvsem ugotavljanje — kolikor ni, seveda, že v tem in takšnem ugotavljanju posredno ugrajena tudi kritika časa, ki pa ni samo naš, ampak že kar vesoljna značilnost sodobnega življenja.

Po tej življenjski filozofiji in depoetiziranosti poetičnosti, če se smem tako izraziti, se ta poezija, kot pojasnjuje sam pesnik, v marsičem dotika podobnih eksistencialnih razmerij, kot jih poznamo pri nekaterih zvrsteh sodobne glasbe in drugih izpovednih vzorcev, ki jih ponuja tako imenovana neuradna kultura, sociologi bi rekli: subkultura.

Prapotniku bi delali krivico, če bi v taki držī, kot jo tu poskušam opisati, videli pozo, ki naj bi s svojo nenavadnostjo pritegovala pozornost, nasprotno: prav prepričljivost, nesprevedavost je ena glavnih vrednosti tega pesništva, ki si ne brez težav utira pot v našo kulturno zavest.

Ciril Zlobec

Ljubljana, 12. februarja 1992

Avtor Blaž Prapotnik živi, dela in ustvarja v svojem rojstnem mestu Slovenj Gradcu. Rojen 24. 9. 1966. Tehniško šolo je obiskoval v Velenju in v tem času v šolskem glasilu objavljал literarne prispevke, pisal tekste in igral bas kitaro v garažni rock skupini.

V Ljubljani je nekaj časa živel študentsko življenje in pisal. Za seboj ima tudi samostojno razstavo grafik, risb in plakatov, zato je svoje tri pesniške zbirke: »POSQS št. 1«, »Krik iz labirinta« in »Strgane strune«, ki so izšle v samozaložbi, opremil z lastnimi likovnimi deli.

Zdaj je zaposlen v tiskarni kot »črni umetnik« — tiskar, ukvarja pa se tudi z grafičnim oblikovanjem. Piše pesmi in muzicira, poezijo pa objavlja v lokalnih in slovenskih literarnih revijah. Je član Literarnega kluba iz Slovenj Gradca.

ZVOČNI ZID
PREBIJA
PEGAZ

